

ként a földkérdésről és a kommunista veszélyről –, miközben a Bethlent körülálló előkelőségek buzgón nyilváníták kontroverz nézeteiket, maga Bethlen pedig figyelmesen hallgatott. Végül úgy tizenegy óra tájban a miniszterelnök felkelt a kanapéről, odaadta kezét nekem, az Oxford-boynak s a többieknek, s azzal Kornfeld, Székfü és Balogh a nyomába szegődtek, hogy kikísérjék. A társaság is csakhamar oszlásnak indult, a nagy attrakció lezajlott. Kornfeld Móric báró most feszesen odalépett hozzám, és kezét nyújtván így szólt: „Kérlek, kedves Lajos – ah, keresztnevemen szólított, megkérdezte, megtudta! –, nagyon örülök, hogy megismertelek. Rövidesen örömmel látnánk, én és a feleségem, magunknál, akkor majd hosszabban elbeszélgetünk a dolgokról, melyek, látom, téged is érdekelnek.” – Mélyen meghajoltam, és megköszöntem figyelmét. Így kezdődött politikai pályám – bár nem a társadalmi és emberi.

Gr. Bethlen Istvánnal többé nem beszélhettem. Természetesen vágytam volna a vele való diskurzusra, hisz rendkívül „ambiciózus” ifjú voltam, és hittem, hogy karrieremet okvetlenül előmozdítaná, ha így vagy úgy figyelmére méltatna. Néhányszor meghívást nyertem a miniszterelnökség tágabb teáira, s itt, a lépcsőházi szárnyas ajtónál állva és nevemet a lakájtól hallva Bethlen rokonszenvvel nézett rám, megszorítván a kezem. Pásint Ödöntől – akivel a köztünk lévő „roppant” korkülönbség ellenére: vagy nyolc évvel volt idősebb nálam, szíves baráti viszonyban voltunk – később hallhattam, hogy a „Kegyelmes Úr” ismeri írásaimat; és nem hallottam, hogy szidta volna az elnyomatás első fázisa kezdetén ún. „balos” tendenciáimat. Más, borzasztóbb korszak kezdődött nemsokára, a Gömbös Gyula diktálta éra – amivel szemben csakis kritikai és nyíltan ellenzéki ambíciók lázadoztak szívemben...

(Folytatása következik.)

Gergely Ágnes

AMI BELŐLE MEGMARADT

A kávéház elérhetetlen. A
vad csillárfény, a felfújt függönyök,
a tömött zaj húsz márványasztala,
a nevetés az ablakok mögött,

ahogy mindenki nyerítve együtt
van, míg meglebben egy hosszú kabát,
„Hol találok...”, és ügyetlen, petyhüdt,
és szag kíséri az ösvényen át –

Anna örök – és Gioconda-mosoly –
Beatus ille – Lady Godíva
mezítelen lép át a városon –

Thonuzoba – Utolsó vacsora –
szonett, szonett, Fructidor és harag –
ennyi, ami belőle megmaradt.

AZ ECSET

Csak egy lépés. Bőrszíjas papucsával
átlépte a vakondtúrásnyi dombot.
Fenn, a háztető kettős magasán a
halszemekben kitáruló koboldok,

a lakkgerendák vízszintes folyása,
a szent forrás, ahogy a kőbe vágyik,
a juharfa, ahogy a szél bejárja,
az ecset, ami helyett nem lesz másik,

se másik szél, se másik falevél,
forrás, szentség, de gerenda se, kő sem,
halmaz vízszintje, magaslati cél,

és domb se lesz, hol vakond túr erősen,
és nem lesz lépés, se bőrszíz, se lakkfa.
S az ecsetet kard görbülete lakja.

A KÉK VONAT

Szabó Évának

Minthogyha mindig gyertya égne,
csak gyertyafény és sírkövek,
s a sírkövek a gyertyafényre
mint a borostyán, fénylenek,

a barnult kő mélyén a zárvány
a csikorgó tehervonat,
a tenyérynői ablakvilágnál
növendék barmok rajzanak,

a Kék Vonat! az ment el itt hát!
az ment el itt! a Kék Vonat!
Az ember azt se tudja, mit lát,
Gare de Lyon, expresszvonat,

szempillantás a lagúnáig,
oldalt varázsos számjegyek,
a Kék Vonat! az ment, az állt itt,
s a barmok föllélegzenek.

Szabó T. Anna

HÍNÁR

Hínár a test? Nehéz szagú,
síkos, szúrós, zsíros hínár?
Húzza fuldokló lelkedet –
vergődni, ellenállni kár.

Mért küzdenél? Merülj alá:
fellélegzel a víz alatt.
Belőle élsz, és benne élsz –
akár a rejtező halak.

CSAPDA

Világgal kínált, megvilágosodni:
beetett és lépre csalt a lét –
nem bírom többé megvonni magamtól
az élni vágyás kábítószerét.

Álomsötétből ébredésre bukva
világot látni levegőt veszek –
mint a fejfájás, lüktetnek a tárgyak,
s akár a vizes lombok, fényesek.